

Odprta noč in dan so groba vrata.

Maribor. Dne 30. januarja smo izročili materi zemlji na pokopališču na Pobrežju truplo rajnega Jožefa Volavškega, upokojenega sodnega uradnika. Pokojni je bil doma od Sv. Miklavža na Polju. Dolga leta je bil uslužben pred vojno na okrajnem sodišču v Kozjem. Precej let je služboval v Mariboru, kjer je tudi stopil pred leti v pokoj. Bil je vzgleden krščanski mož, skrben oče in spoštovan od vsakega, ki ga je poznal ali je imel z njim službeni opravke. Dobremu Jožetu bodi Vsemogočni obilen plačnik, preostali naši sožalje!

Otiški vrh pri Dravogradu. Dne 13. januarja je za vedno zatisnil svoje oči blag in vsega spoštovanja vreden mož Miha Pobežnik, o domače Gašperjev oča, v starosti 75 let. Vestno se je držal Kristusovega načela: »Kar daste mojim najmanjšim, daste meni!« Ni ga bilo človeka, ki je prišel pod njegovo streho, naj si je bil poznati ali nepoznati, ki bi ne bil prijazen sprejet ter odšel z dobrim vtisom. Koliko lačnih je nasitil, koliko revnim je pomagal, prepričan, da Bog nagradi takšno delo kršč. usmiljenja z bogatim blagoslovom! Ko je bil na mrtvaškem odru, so prišli ga kropiti od blizu in od daleč, veliko so molili, zraven pa tudi prepevali prelepe pesmi. Njegov pogreb se je vršil ob veliki udeležbi. Počivaj preblagi mož v miru! Preostali pa iskreno sožalje!

Marenberg. Dober del starega Marenberga je šel v grob, bi se lahko reklo ob smrti in pogrebu dolgoletnega organista in cerkovnika Antona Domanjko, ki je umrl v nedeljo, dne 26. januarja. Rojen je bil 10. januarja 1860 pri Sv. Lenartu pri Veliki Nedelji kot sin učitelja. Služboval je nekaj časa v Sopotu v marenberškem okraju, potem pa celih 52 let v Marenbergu. Bil je šaljiv in skromen v svojih potrebah. Večkrat je dejal, da župnikov in dežanov se pač spominja v Marenbergu, gospodov kaplanov pa ne vseh, jih je bilo preveč, najbolj se spominja g. dr. Korošca. Doma iz Slovenskih gor, kjer je petje doma, je ljubil petje in glasbo, in petje je tudi

v Marenbergu doma. Najboljši pevski zbor je bil za časa g. kaplana Antona Kolar, ki je bil pozneje župnik pri Sv. Ilju pri Velenju, a tudi v poznejšem času so bili dobri pevci. Rajni je negoval tudi glasbo in dokler so bili sodelavci na razpolago, tako približno do konca svetovne vojske, je bila ob večjih praznikih v župni cerkvi vedno instrumentalna latinska maša, tako je bilo tudi pri Sv. Janezu za god dne 16. maja pri veliki maši ob 10. Počivaj v miru!

Sv. Barbara v Halozah. Pretečeni mesec smo pokopali vrlega moža in vzornega gospodarja Vida Gavez iz Medribnika v 78. letu njegove starosti. Bil je dolgoletni naročnik »Slov. Gospodarja« ter kaj rad čital poučljive članke, iz katerih je zajemal nauke za svoj gospodarski napredek. Bil je mož poštenjak in miroljuben sosed ter dober katoličan. Ob grobu je g. župnik Grobler v svojem ginljivem govoru opisal njegovo življenje. Prestal je dve operaciji v pljučni bolnici. Šele po drugi operaciji, ker je njegovo stanje bilo nevarno, si je želel vrniti se domov. Preden pa se je pripeljal do domače hiše, je tik pred svojim domom izdihnil svojo dušo. Počivaj v miru, blagi mož! Preostali naši sožalje!

Negova. Po kratki, mučni bolezni je izdihnil 30. januarja znani gostilničar »Pri zadnjem grošu« ob cesti iz Ivanje k Negovi, 69letni Jakob Kozar. Bil je znan kot pošten izvrševalec svoje obrti, prava slovenska grča, res značajan mož.

Mozirje. Dne 30. januarja smo spremljali k večnemu počitku posestnico iz Lepe njive Ano Fužir, rojeno Marolt, komaj 40 let staro. Rajnica je bila blaga žena in tovarišica svojemu možu, dobra mati štirim nedoraslim otrokom, skrbna gospodinja, najboljša sestra številnim bratom in sestram in velika dobrotnica revežem. Fužirjeva hiša je pravi vzor trdne slovenske krščanske hiše, kjer je vsakdo gostoljubno sprejet in kjer je rajnica, dokler je ni položila na posteljo zavratna bolezen, imela za vsakogar prijazno besedo in odprto srce. Zato je pa bila

deležna ob smrti toliko odkritosrčnega spoštovanja, ljubezni in hvaležnosti, kot malokdo! Cele trupe ljudi vseh slojev so se vrstile in so molile ob njeni mrtvaški postelji in ogromno množico ljudi je združil njen pogreb. Počivaj v miru, dobra žena in mati, v življenju tako nežna in skromna, a vendar tako odločna, kadar je šlo za dobro stvar, in tako vdana v božjo voljo! Njeno težko preizkušeno družino pa naj tolaži On, ki jo je vzel k sebi po plačilo za dobra dela. Tragična je ta smrt tembolj, ker se je v hiši pokojnice, katero je prišel kropiti, nenadoma zgrudil in po kratkih trenutkih preminul posestnik iz Lepe njive po domače Gaber. Tudi on je bil dober mož in skrben oče in tudi on zapušča težko vžaloščeno družino, od katere so starejši otroci že sodelovali v katoliških organizacijah. Naj ljubi Bog tolaži tudi to družino, ki je prizadeta tem bolj, ker je prišla smrt tako nenadoma. Težko si je misliti bolj tragičen slučaj, nego videti očeta oditi zdravega iz hiše, a po kratkih urah prinese mrtvega domov. Da bi bila mera polna, je dne 30. januarja pri pravilu lesa v dolini pod Sv. Križem pri Belih vodah ubilo 23letnega fanta po domače Majdačevega iz Lok pri Mozirju. V tej družini, ki jo tudi zasleduje nesreča, si je pred nekaj časom pri enakem delu zlomil nogo brat ponesrečenega. Splošno sočustvujemo tudi s to družino.

Teharje pri Celju. V nedeljo, dne 12. jan., je umrla na Teharju v visoki starosti 90 let najstarejša občanka zasebnica ga. Marija Kvac, mati pokojnega šolskega upravitelja v šmartnem v Rožni dolini g. Ivana Kvac in vdove po profesorju ge. Josipine Novak v Celju ter posestnice Terezije Gradišnik v Pečovju. Pokojnica se celo svoje življenje ni pokazala bolna in je čitala knjige in časopise brez vsakih oči; najljubši časopis sta ji bila »Slov. Gospodar« in »Nedelja«. Rajnica je zapustila 22 vnukov in 7 pravnukov. Kako je bila pokojnica priljubljena pri svojih sosedih in znanih, je pričal njen pogreb, ki se je vršil 14. januarja ob 15. uri na teharskem pokopališču ob obilni udeležbi. Bodi ji ohranjen časten spomin! Svojem iskreno našo sožalje!

Laški okraj. Zadnji čas sta umrla dva duhovnika, ki sta v laškem okraju, kjer sta službovala, bila tudi priljubljena politična delavca. Pokojni stolni kanonik je najlepša svoja leta

Zvečer sta se vrnila. Težavna je bila pot od Podkrajja v hrib. Čeprav sta vsakih deset, dvanaest korakov počivala, je starega vendar tako dajalo, da sta hodila dve tolsti uri do doma. Tu je očeta zopet hudo prišlo, toda zdravnikove kapljice so mu hitro pomagale.

Odslej je ostajal Tevž večidel doma pri očetu. Ta mu je dal vse listine, da jih je sin uredil, in spisal testament. Za čudo se je počutil zdaj stari Dvornik mnogo bolje. Dolgo pa to ni trajalo; konec meseca kolovoza ga je začelo zopet huje grabiti okoli srca in starec je zelo oslabil. Želel je, da pridejo gospod; pobožno se je spovedal in sprejel sveto popotnico ter se popolnoma vdal v voljo božjo.

Tevž je še zmirom upal, da bo zdravnik mogel kaj pomagati, in je še večkrat šel v mesto k njemu. Ta pa je rekel, da se čudi, da bolnik še živi; kajti tako hude srčne napake ni več mogoče pozdraviti, jedva če je mogoče olajšati bolečine. Zato je prav, da je vsak dan pripravljen na smrt.

Nekega dopoldne v septembru je prišel mladi Dvornik mimo Zvonika. Ko je videl, da so duri odprte in se iz dimnika kadi, je stopil v hišo. Marta, ki je bila v kuhinji, je čula korake in hitela gledat, kdo pride. V preprosti, pa čedni delovni obleki je bila skoroda prav tako lepa kakor v nedelni. Ko je zagledala mladega moža, je zardela in vsa zmedena rekla:

»Tevž? Dober dan! Ali si k nam prišel?«

»Pravzaprav ne,« je odvrnil. »Pot me je pripeljal mimo pa sem malo pogledal k vam. Kje so vaši ljudje?«

»V travniku so vsi. Popoldne bomo otavo vozili, zato moram prej skuhati.«

»Ali imaš kaj časa zame? Nekaj bi te prosil.«

»Seveda,« je pritrdila in ga peljala v družinsko sobo. »Vesela sem, če ti morem kaj storiti.«

Ko se je usedel, je rekel:

»Ne bom te dolgo motil. Glej, tu sem si napisal nekaj rož in korenin! Napovedala mi jih je stara Klužarica; pravi, da bi očetu dobro dele.«

Marta je pregledala listek.

»Da,« je dejala, »za srce so. Menda bom imela vseh nekaj. Kako pa je očetu?«

»Nič kaj dobro. Krči so vedno hujši; ne smem jih pustiti ne podne ne ponoči same.«

»Moj Bog, kako se mi smilijo!«

»Tudi meni. Tako hudo jih je gledati, ko jim ne morem pomagati!«

»Rada bi prišla, da bi ponoči bila pri njih. Pa ne morem. Ljudje bi si brusili jezike.«

»Kako rad bi te prosil! Pa imaš prav. Zdaj grem tja h Gradišniku po Trezo, po sestro, da pride očetu streč.«

»Ali pa bo Gradišnica mogla?«

»Tevž? Dober dan! Ali si k nam prišel?«
»Pravzaprav ne,« je odvrnil. »Pot me je pripeljal mimo pa sem malo pogledal k vam. Kje so vaši ljudje?«
»V travniku so vsi. Popoldne bomo otavo vozili, zato moram prej skuhati.«
»Ali imaš kaj časa zame? Nekaj bi te prosil.«
»Seveda,« je pritrdila in ga peljala v družinsko sobo. »Vesela sem, če ti morem kaj storiti.«
Ko se je usedel, je rekel:
»Ne bom te dolgo motil. Glej, tu sem si napisal nekaj rož in korenin! Napovedala mi jih je stara Klužarica; pravi, da bi očetu dobro dele.«
Marta je pregledala listek.
»Da,« je dejala, »za srce so. Menda bom imela vseh nekaj. Kako pa je očetu?«
»Nič kaj dobro. Krči so vedno hujši; ne smem jih pustiti ne podne ne ponoči same.«
»Moj Bog, kako se mi smilijo!«
»Tudi meni. Tako hudo jih je gledati, ko jim ne morem pomagati!«
»Rada bi prišla, da bi ponoči bila pri njih. Pa ne morem. Ljudje bi si brusili jezike.«
»Kako rad bi te prosil! Pa imaš prav. Zdaj grem tja h Gradišniku po Trezo, po sestro, da pride očetu streč.«
»Ali pa bo Gradišnica mogla?«

»Tevž? Dober dan! Ali si k nam prišel?«
»Pravzaprav ne,« je odvrnil. »Pot me je pripeljal mimo pa sem malo pogledal k vam. Kje so vaši ljudje?«
»V travniku so vsi. Popoldne bomo otavo vozili, zato moram prej skuhati.«
»Ali imaš kaj časa zame? Nekaj bi te prosil.«
»Seveda,« je pritrdila in ga peljala v družinsko sobo. »Vesela sem, če ti morem kaj storiti.«
Ko se je usedel, je rekel:
»Ne bom te dolgo motil. Glej, tu sem si napisal nekaj rož in korenin! Napovedala mi jih je stara Klužarica; pravi, da bi očetu dobro dele.«
Marta je pregledala listek.
»Da,« je dejala, »za srce so. Menda bom imela vseh nekaj. Kako pa je očetu?«
»Nič kaj dobro. Krči so vedno hujši; ne smem jih pustiti ne podne ne ponoči same.«
»Moj Bog, kako se mi smilijo!«
»Tudi meni. Tako hudo jih je gledati, ko jim ne morem pomagati!«
»Rada bi prišla, da bi ponoči bila pri njih. Pa ne morem. Ljudje bi si brusili jezike.«
»Kako rad bi te prosil! Pa imaš prav. Zdaj grem tja h Gradišniku po Trezo, po sestro, da pride očetu streč.«
»Ali pa bo Gradišnica mogla?«

Naslov

rajnega abesinskega neguša Menelika se je glasil: Menelik II., kralj vseh kraljev, zmagovali lev rodu Juda, lajtnant ali podporočnik samega Boga,

(Dalje sledi)